

Når nu vi også taler om det frie skolevalg, hvilke forventninger har vi så, når forældre går ind på nettet og ser alle de her tal poppe op om det ene, det andet, det tredje og det fjerde? Hvad vælger de så ud fra? De vælger selvfølgelig ud fra: Hvordan ligger skolerne? Hvad er det for nogle mål, man dermed har sat? Og det bliver jo så de ressourcestærke forældre, der dermed også er med til, at vi får en opdeling i A- og B-skoler, fordi man ikke går bagom og ser, hvad det egentlig er, den pågældende skole indeholder, for man opsøger jo ikke længere skolen og får den dialog og finder ud af, hvad det er, det drejer sig om.

I lovforslaget taler man også om den her skolescore. Det mener vi er dybt betænkeligt. For det første er det næsten uforståeligt eller uigenkendskueligt på mange måder, og for det andet mener jeg også, at der er en risiko for, at det kommer til at sætte bestemte skoler og områder og grupper i bås, hvilket vi ikke finder hensigtsmæssigt.

Man må også spørge sig selv, hvordan de lavest rangerede skoler skal benytte sig af den gensidige konkurrence og inspiration, som lovforslaget lægger op til, for herigennem at bryde den onde cirkel. Er det ikke bare et spørgsmål om, at den stærkeste overlever?

Som jeg nævnte lidt tidligere, er der jo også andre lande, som har nogle erfaringer på det her område. Der henvises i forslaget til, hvordan Sverige og England har inddraget socioøkonomiske faktorer i den nationale tilsyns- og kvalitetsudviklingsindsats, men det beskriver ikke noget om, hvad det her har betydet konkret for skoleudviklingen.

Jeg må sige, at vi heller ikke er interesseret i, ligesom andre ordførere påpegede, at reparere på noget, som vi ikke finder specielt konstruktivt og godt og til gavn for skoleudviklingen og uddannelsesudviklingen i Danmark, så vi kan ikke stemme for forslaget.

Undervisningsministeren (Ulla Tørnæs):

Det her lovforslag er en videreudbygning af eller en opfølgning på loven om gennemsigtighed og åbenhed i uddannelsessystemet, som blev vedtaget i juni 2002.

Lad mig starte med at slå fast, at det for så vidt ikke kommer spor bag på mig, at Socialdemokratiet, SF, Det Radikale Venstre, Enhedslisten og nu også Kristendemokraterne klart tilkendegiver modstand mod forslaget her, for de selv samme partier stemte også imod det oprin-

delige forslag. Så det ser jeg sådan set ikke nogen modsætning i.

Og dog, for en stor del af debatten, da loven om gennemsigtighed og åbenhed blev drøftet både her i Folketinget og også i offentligheden, drejede sig lige præcis om nogle af de elementer, som lovforslaget her tager fat på, nemlig påstanden om, som det blev fremført tilbage i foråret 2002, at den rå karakter ikke kan stå alene, og at den rå karakter ikke giver et fyldestgørende billede af en skoles undervisningskvalitet. Det er et synspunkt, som jeg deler, et synspunkt, som jeg hele tiden har været enig i, hvorfor jeg allerede tilbage i 2002 klart tilkendegav, at vi ville arbejde videre på at kvalificere lige præcis det element i lovforslaget. Og det er så det, vi gør med det lovforslag, som fremsættes her.

Kl. 18.10

Derfor kan det selvfølgelig alligevel komme bag på mig, at de partier, som dengang stemte imod selve lovforslaget med baggrund i, at de rå karakterer altså ikke kunne stå alene, nu er dem – de selv samme partier – der står forrest i kritikken af, at vi med lovforslaget her introducerer det, vi har valgt at kalde en skolescore.

Lad det så være, men hvad værre er, så gives forslaget om indførelse af en skolescore nogle direkte forkerte motiver. Der tales om ranking, der tales om bureaukrati. Begge dele er forkert. Der er ikke tale om, at vi laver en ranking af skoler. Der er heller ikke tale om, at vi indfører et stort, nyt bureaukratisk system, i og med at der jo altså er tale om oplysninger, som findes i forvejen, og som er tilgængelige på centrale databaser.

Så der er ikke tale om, at vi påfører skolerne et unødigt bureaukrati, som de må bruge ressourcer på, og at de dermed ikke kan bruge ressourcer på det, der er deres egentlige kerneopgave, nemlig undervisning. Det er altså en fejlslutning.

Det er ligeledes en fejlslutning, når fru Margrethe Vestager i et spørgsmål, jeg tror, det var til fru Helle Sjelle, forsøger at stille en modsætning op, hvor spørgsmålet går noget i retning af: Hvad så med det frie skolevalg på tværs af kommunegrænser, hvis der er flere, der søger om optagelse på en skole, end der egentlig er plads til? Hvem forventer man så skolen vil optage: elever med en høj social status, altså elever med forældre med en høj uddannelsesmæssig baggrund, eller elever, der kommer fra et andet socialt lag?

Det er ganske enkelt et helt og aldeles forkert udgangspunkt for at skulle tage stilling til, hvad